

3 Cena numeru 3 centy w Krakowie, w Podgórzu i na prowincyi.

PRENUMERATA:

Miesięcznie w Krakowie (nie dostawa do domu) K 1-50 na prowincyi z przesyłką pocztową 1-60 Prenomerata za granicą: nrk. 1-50, frk. 2-—, rb. 1-—

Poszczególne egzemplarze nabywać można we wszystkich agencjach piśmi i na wszystkich dworcach kolej.

NOWINY

DZIENNIK NIEZAWISŁY DEMOKRATYCZNY ILLUSTROWANY

OGŁOSZENIA

za wiersz petit 16 hal, za każdy następny raz po 12 hal; drobne ogłoszenie po 4 hal od wyrazu (minimum 50 hal); Nadstawo za wiersz petit 70 hal. Spół na każdej stronie po K 6.—, półpłaski K 4.—, Zależności K 20.— za tydzień. Literatę prowadzi w swoim zarządzie p. M. HOPCZYK. Administracja „NOWIN”: ul. Wiślna 2 otwarta od godz. 8 rano do godz. 8 wieczorem. Na Lwów Skład i Ekspedycja: Agencja Sokolowskiego, Pasaż Hausmana 2.

Redakcja i Administracja „Nowin”: Kraków, ulica Wiślna 1. 9 Ekspedycja „Nowin”: ulica Wiślna 2.

REDAKTOR NACZELNY LUDWIK SZCZEPAŃSKI

Wiadomości ustnie, telefonicznie i listownie przyjmuje Redakcja (Telefon Nr. 340) od godziny 9 rano do 8 wieczorem w biurze ulica Wiślna 2. Reklamistów nie zwraca się.

„NOWINY” wychodzą codziennie wieczorem o godzinie 5-tej. Cena numeru 3 centy w Krakowie i na prowincyi.

Ochrona polskich robotników w Niemczech.

Doniosła inicjatywa dra Caro. — „Sekretaryat robotniczy” dla obywateli. — Filantropia warszawska. — Kłopoty wyjazd i polityczny ucisk robotnika polskiego.

Jak wiadomo, dziesiątki tysięcy robotników polskich objęte są (obcięższeniami) wychodzących co roku na zarobek do Niemiec, pozostawione są tam w braku specjalnego ustawodawstwa, faktycznie wszelkiej opieki prawnej i, nie znając języka, wydane na łup samowoli nieuczciwych szefów, przedsiębiorców oraz niesumiennej pracodawców, nie mając możliwości skutecznej obrony przed ewentualną krzywdą i wyzyskiem. Katalog te stosunki do znać może wrócić zmiany na lepsze, jeżeli inicjatywę znakomitego badacza spraw emigracyjnych, dra Leopolda Caro, który w dniu 25 września na K o n g r e s i e katal. Towarzystwa dobroczynnych niemieckich w Dreźnie (Carlsvereinbund fur das kathol. Deutschland) wystąpił z doniosłą inicjatywą, mającą na celu zapewnienie i zarobku wnym wychodzącym polskim pewnej opieki. Mianowicie na skutek wygłoszonego przez dra Caro odczytu, w którym prelegent dobitnie piktował system postępowania rządu niemieckiego z armią obcięższeń, utworzony zostanie w najbliższym czasie sekretaryat robotniczy dla robotników polskich, przebywających w Niemczech. Sekretaryat ten, prowadzony prawdopodobnie przez P o l s k i a, utrzymywany będzie w rozmaitych stronach Niemców zafiancowa, także Polaków, których zadaniem będzie otoczyć opieką i udzielać porady, oczywiście wszystko zupełnie bezinteresownie, krociomniom tysięcy ludu polskiego, przybywającego do Niemiec. Szlachetna matrona polska hr. Przedzińska z Warszawy ofiarowała na stworzenie tego biura na początek kwotę 5000 marek, tak więc kosztą podróży delegatów, sekretarza i meków zarządzących będą zapewne pokryte w pierwszym rzędzie.

Z odczytu dra Caro wynika się smutny obraz położenia robotników polskich w Niemczech. Frymarczą nimi agenci i przedsiębiorcy, którzy pobierają w Galicji aż do 80 marek prowizji za głowę a w Królestwie aż do 33 marek. Wypłaty robotników była nieraz niezgodna z kontraktem, bo przywódcy partji i przedsiębiorcy nieskutecznie wypłata według niniejszej partji; kontrakty są tego rodzaju, że niesumienne pracodawca łatwo może rozwiązać umowę i oszczędzić sobie w ten sposób wypłaty kosztów powrotnej podróży robotnika. Robotnik zaś, który ze słabszych powodów n. p. z powodu pobicia lub (gdy chodzi o robotnicę) z powodu zamachu na cześć hip, chce opuścić miejsce kontraktowej pracy, naraził się na rozmaite trudności i zwrócić wprost bezbronny, bo bez pozwolenia landrata, któremu się nie spieszy, nie może gdziekolwiek otrzymać pracy.

Wszystkie niemieckie zarządzenia i przepisy, dotyczące obcięższeń, noszą wyraźną cechę klasowego wyzysku i politycznej nieuczciwości. Takim jest rozporządzenie, zabraniające robotnikom przebywać w Niemczech w czasie od 20 grudnia do 1-go lutego, takiem jest rozporządzenie, w myśl którego obcy robotnicy w Niemczech (a więc przeważnie Polacy, w przeciwstawie do innych katezoryj robotników, rekrutujących się z podróży Niemiec) nie mają prawa do pełnej renty w razie nieszczęśliwego wypadku, powodującego niezdolność do pracy, lecz otrzymują tylko drobne odszkodowanie, a w razie śmierci takiego robotnika rodzina wogóle renty nie otrzymuje.

Tak postępowania Niemcy a rząd austriacki ujad się za wmyśli polskimi poddany mi umie, i gdy n. p. Anglia stworzyła specjalną komisję do ochrony chińskich kłódek, gdy Dania w 1906 roku wydała ustawę zapewniającą opiekę tamtejszym polskim robotnikom, w Niemczech jankrzy i fabrykanci, którzy bez pracy armii robotników polskich objętej się absolutnie nie mogą, nie chcą słyszeć o ochronnym ustawodawstwie.

Wielce potrzebniejszą może być działalność wspomnianego powyż sekretaryatu — isprawa ta powinna się zainteresować miarodajne czyniki w Galicji.

Wojna włosko-turecka.

Nawa walki na morzu. Rzym. „Messagero” donosi w sprawie pogłoszek o bitwie morskiej, że włoskie krążowniki „Piza” i „Amalfi” napotkały 6 tureckich łodzi torpedowych w chwili, gdy chciały wjechać na Czarnem morze. Wymieniono kilka strzałów, które uszkodziły 4 tureckie torpedowce.

Wiści w Trypolisie. Rzym. Do „Giornale d'Italia” donoszą z Trypolisu: Oficerowie włoscy urządzili na cześć pierwszego włoskiego gubernatora w Trypolisie Borea przyjęcie w konaku w sali oderwanym szanidarom włoskimi i portretami pary królewskiej. Na przyjęcie przybyli konsulowie obojczych mocarstw i wyrazili gratulacje z powodu tryumfu włoskiej bronii. Byli burmistrz Trypolisu, a obecnie włoski wicegubernator Hassana Karomani wyrazili Włochom swe sympatie. W Trypolisie panuje znowu ruch normalny. Onegdaj muzyka wojskowa grała w ogrodzie przed koszarami tureckimi. A rabowicy zachowują się przyjaźnie.

To samo pismo donosi, że cześć wojska tureckiego, oddalone o 5 mil od Trypolisu, pozabawiono jest środków żywności i prosi o kapitulację.

Rzym. Agencja Stefaniago donosi: Pierwszą cześć korpusu operacyjnego, złożoną z piechoty artylerji i pionierów, wyruszyła w nocy z 5 na 6 z Neapolu i wczoraj wyładowała w Tobrak.

Konstantynopol. Ministerstwo wojny otrzymało depesze, że dnia 7 b. m. okręt włoski chciał wysadzić na ląd wojsko w Derna. Turcy ostrzelali okręt, który następnie zbombardował miasto, wyrządzając wielkie zniszczenie. Czterech Turków zginęło, 7 odniosło rany.

Konstantynopol. Donoszą, że wielek Senosaw, osiadły w Trypolisie, wypowiadał Włochom „świętą wojnę” i ma maszerować do Benghazy.

Mocarstwa a Porta. Konstantynopol. Odpowiedź mocarstw na notę Porty — jak słychać — oświadcza, że mocarstwa porozumiewają się co do spraw Porty.

Wymiar sprawiedliwości w Chinach.

Ciekawy przykład sumarycznego wymiaru kary śmierci, tak charakterystycznego w chińskiej procedurze sądowej, opisano na łamach londyńskiego „Standarda” chemik angielski W. J. Murray, mieszkający w Hongkongu.

Mijał właśnie trzy miesiące — pisze Murray — od chwili, gdy w towarzystwie 10 cianinych Europejczyków wyruszył dżonka chińska w interesach handlowych do wsi nadbrzeżnej Jangtse, oddalonej od Hongkongu o 64 kilometry.

Dżonka chińska nie płynęła zbyt szybko, co też wieczór już nadszedł, gdy przepływając obok niewielkiej wyspki, urzeczywistnił się otoczenie przez kilka ludzi, napełnionych ludźmi, od stóp do głów uzbrojonymi i otrzymaliśmy rozkaz zatrzymania się. Przewodnicy nasi usłuchali natychmiast rozkazu, potem skoczyli do wody, szukając ratunku w niebezpieczeństwie.

Przybywszy tymczasem — jak się okazało, rozbójnicy morscy — zatrzymaliśmy naszą dżonkę, a ponieważ była ich liczba przeważająca, wśród nas zaś znajdowało się kilka pań, pozwoliliśmy im bez oporu obrabować się piratom. Dokonawszy tego bardzo skrupulatnie, rabusie pozwolili nam ruszyć w dalszą drogę.

Przybywszy do Jangtse, zawiadomiliśmy o zajęciu miejscowego mandaryna, który natychmiast obsadził wszystkie znajdujące się w porcie dżonki wojskiem i wysłał je w pościg za rozbójnikami. Wczesnym rankiem wyładowali żołnierze na wyspę i po długiej oraz krwawej walce, podczas której 40 żołnierzy poległo lub odniosło rany, wzięli 24 rozbójników do niewoli.

Jednym przwieziono do Jangtse i stawiono przed mandarynem. Po krótkim śledztwie, dostojnik chiński skazał wszystkich na śmierć przez ścięcie, oznaczając termin wykonania wyroku na dzień następnego.

Już o godzinie 4-tej zrana dźwięm więzienny zawiadomił ludność wsi o zbliżającej się chwili

egzekucyj i ulica zarojony się tłumami Chińczyków, ciekawych krwawego widowiska.

Po przybyciu mandaryna, żołnierze przyprowadzili skazanych gęsnego na plac stracenia. — Rozbójnicy nie byli skrepowani i kroczyli z głowami opuszczonymi aż do miejsca, gdzie zasiadł mandaryn.

Tu, wśród śpiewu bonzów, żołnierze oddali ich w ręce kate. Na znak dany przez dostojnika, wykonawca wyroku wywiódł z szeregu jednego ze skazanych i zmusił go do ułknięcia na placu, dobywając jednocześnie z pochwy miecza obosiecznego. — Na dalszy znak mandaryna, kat owinął sobie warkocz skazanka o lewą ręką, pociągnął głowę jego ku sobie, lekkim ruchem miecza zrobił nacięcie na szyi delikwenta, potem zamachnął się mieczem tak silnie, że jednym cięciem odciął głowę od tułowia.

W ten sam sposób okropny przechodził z życia w krainę śmierci wszyscy skazani, czekając kolei swojej zupełnie apatycznie. W chwili tylko, gdy na szyjach ich kat zrobił nacięcia przygotowane, ciała biedaków dręły lekko. Po skończeniu tej rzezi, głowy ścięte przywiązano do pali wetkniętych w ziemię, gdzie miały pozostać wystawione na widok publiczny w ciągu dni dziesięciu, gdy twórcy wrzucano do wspólnej doły.

Następnie odbyła się wielka zabawa dla widzów kate, mandaryn bowiem ogłosił ten dzień świętem publicznym.

Przy tej sposobności kat sprzedał za licytacji ubrania rozbójników ściętych, przypadające mu według prawa w spadku. — Kat ten, spełniający to obowiązki od dłuższego czasu, posiadając mażreżatę, rekord ścięć wśród wszystkich katów chińskich, ścina bowiem podobno do 500 głów rocznie.

Z kraju.

Rozprawa o szpiegostwo przeciw niebezpiecznej szpieg Weissmannów (o której wczoraj donosiliśmy w telegramie ze Lwowa) miała w dalszym ciągu następujący przebieg:

Po przesłuchaniu kilku świadków, prokurator zażądał pociągnięcia 3 świadków, już przesłuchanych w śledztwie, którzy jednak zostali przez władze rosyjskie aresztowani i zesłani w głąb Rosji, waktężanie nie mogli się stawić na rozprawie. Są nimi Jankiel Rieder oraz Szymon i Jada Scheinow. Zeznania ich, złożone pod przysięgą w śledztwie, są dla sprawy niezwykle ważne. Zeznali oni mianowicie, że widzieli u obwinionych plany, któ-

TECZA.

Nowy sposób poznawania charakteru.

Znane są różne próby badania charakteru człowieka po jego zewnętrznych cechach, po ruchach, po kształcie bndowy nosa, ręk etc. Grafologiczne chcą po piśmie „naukowo” ocenić charakter. Ujął dalszegoż watoły obserwator nie miał wnioskować o charakterze człowieka ze sposobu trzymania cygara? — Owece tych „naukowych” obserwacji widziemy na rysunku; kto chce może się sprawdzić na osobach swych znajomych. Wedle rezultatów tych „studyj” sposób trzymania cygara oznacza: 1. naturę otwartą, 2. uosobienie rozważne, 3. talent gwiazdarski i zmyśl apoteagawczy, 4 charakter zdecydowany, 5. asperca, 6. uosobienie drażliwe, ale charakter uosawczy, 7. uosobienie chętelne, z domieszką próżności, 8. gwałtowny, 9. eleganta, 10. melancholika i odułka, 11. wielkie roztargalenie, 12. oszczędność z koniecznością.

BIBUŁKI DO PAPIEROSÓW CZUWA poleca: Rudolfa Herliczki W KRAKOWIE WZORY na żądanie DARMO i opłatnie. Już sama firma ciesząca się światową renomą daje zupełną gwarancję za dobroć gatunku

